

[Inger Merete Nordentoft.]

nogle dage. Hvis vi kunne gøre, som vi ville, er jeg sikker på, at vi allerede havde begyndt, men vi har måttet vente, indtil de amerikanske regeringsmyndigheder er klar.“

Endelig nogle få dage før krigsudbruddet siger Syngman Rhee i nationalforsamlingen i Seoul, at der kan vindes sejr i en varm krig.

Det er bemærkelsesværdigt, at selv det konservative blad „Jyllandsposten“ den 1. juli 1950 skriver:

„I mere end 1 år har Sydkoreas aldrende og kværlantiske præsident Syngman Rhee bekendtgjort sine planer om at invadere Nordkorea.“

Jeg skal anføre endnu et citat fra „New York Times“, hvori korrespondenten Sullivan få dage før krigsudbruddet skrev:

„Det er mærkeligt, at næsten al tale om krig kommer fra Sydkoreas førere. Syngman Rhee erklærer gentagne gange, at hans armé kunne gå over til offensiv, når USA gav sin tilladelse.“

Efter dette virker det ganske mærkeligt, at der bliver talt om, at angrebet kom ganske pludseligt og uventet, således som den tidligere udenrigsminister den 17. oktober også sagde.

Der har også været talt om, at den dårlige krigslykke, som den sydkoreanske hær havde, måtte skyldes, at det var Nordkorea, der havde forberedt overfaldene. Der er ganske set væk fra, at det jo hænder, at man overvurderer sine egne styrker. Der foreligger en række udtalelser, som viser, at man både fra sydkoreansk og fra amerikansk side havde regnet med, at den sydkoreanske hær i en kamp ville være den nordkoreanske hær langt overlegen.

Jeg skal ikke komme med flere citater, der viser, hvordan man har pønsat på krigen fra Sydkoreas side, men jeg går over til et andet bemærkelsesværdigt punkt i den tidligere udenrigsministers udtalelse. Hvordan kan en borgerkrig mellem Nord- og Sydkorea, uanset hvilken part der begyndte, indeholde en alvorlig trusel mod verdensfreden, medmindre en stormagt har specielle interesser i at benytte konflikten til at tænde en verdensbrand? Jeg skal minde om, at i dette år har et land som Belgien i virkeligheden også haft en borgerkrig med selveste Henri Spaak som leder for oppositionen. Der var ikke tale om, at FN da greb ind — hvad FN jo også ifølge sine statutter er udelukket fra at gøre.

Endelig vil jeg anholde den tredje del af den tidligere udenrigsministers udtalelse.

Hvordan kan FN anerkende en regering som den eneste lovlige i Korea? Hvis der er andre end det koreanske folk, der kan bestemme, hvilken regering der er lovlig i Korea, så må det blive de to sejherrer over Japan: Sovjetunionen og de Forenede Stater.

Det problem, jeg her rører ved, er grundlaget for forståelsen af hele problemet vedrørende den 38. breddegrad, og i min udredning af dette problem vil jeg prøve at svare på den tidligere udenrigsministers senere bemærkning om, at det for enhver pris gælder om at „genoprette fred og sikkerhed i Korea“.

Hvis man ser på den historiske udvikling i Korea, så ser man, at Korea i 1910 blev endeligt erobret af Japan, og i de følgende år blev Korea en japansk koloni, der afgav råstoffer til den japanske industri og selv var marked for de japanske færdigvarer. Miner, fabrikker, jernbaner og andre kommunikationsmidler, storhandel og banker, ja endog store dele af jorden i Korea kom på japanske hænder, og den store del af den koreanske befolkning levede et usselt liv under feudale forhold. Skønt japanerne undertrykte koreanerne, bl. a. lukkede deres skoler, lykkedes det dem aldrig at undertrykke det koreanske folks frihedsvilje. Derfor blev det også allerede på Cairokonferencen i 1943 vedtaget af de allierede, at der efter krigens afslutning skulle oprettes et selvstændigt Korea. Man lagde en demarkationslinie mellem sovjetrussisk og amerikansk militærbesættelse i Korea langs den 38. breddegrad. Det blev de sovjetrussiske stryker, der først kom til Korea, idet Sovjetunionen besatte Nordkorea, umiddelbart efter at Sovjetunionen indenfor den aftalte frist den 8. august 1945 trådte ind i krigen mod Japan. Den 15. august sluttede Japan våbenstilstand, og dermed endte den 35 år lange besættelse af Korea, og frihedsbevægelsen i Korea tog magten og dannede overalt folkekomiteer under mottoet: „National frihed og egen jord!“

Efter udtalelser af de vestlige korrespondenter, der på det tidspunkt opholdt sig i Korea, blev der oprettet folkekomiteer såvel syd for den 38. breddegrad som nord for den, og den 6. september blev der i Seoul — det, der senere er blevet kaldt for hovedstaden i Sydkorea — afholdt en stor kongres, hvortil folkekomiteerne fra hele Korea sendte delegerede, og hvor man valgte en centralfolkekomité.

To dage efter ankom De Forenede Staters tropper, og general Arnold, der var leder af dem, udtalte den 10. oktober, at „Sydkoreas suverænitet repræsenteres